

Sygn. akt V KK 688/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2022 r.

sprawy **I. C. V.**

skazanego za czyn z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 15 lipca 2021r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 24 września 2020r., sygn. akt VII K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Postawione w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym zarzuty nie mają charakteru zarzutów kasacyjnych. Pierwszy z nich dotyczy rażącego naruszenia prawa materialnego (art. 1 § 3 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.), zaś drugi uchybienia przepisom proceduralnym, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. W związku jednak z tym, że Sąd Odwoławczy ograniczył się do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu I instancji, nie mógł on naruszyć prawa materialnego ani też

wskazanych w drugim zarzucie przepisów proceduralnych – bowiem ich nie stosował.

Co więcej, wobec faktu, że w treści apelacji postawiono zarzuty naruszenia przepisów postępowania karnego w postaci art. 202 § 1 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. nie można wysnuć wniosku, że intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi Odwoławczemu dokonania nieprawidłowej kontroli instancyjnej poprzez wadliwe rozpoznanie zarzutów zwykłego środka odwoławczego.

Jedynie na marginesie należy zatem wskazać, że Sąd Okręgowy odniósł się do powyższych zarzutów w sposób rzeczowy i wyczerpujący. Nie ograniczył się wyłącznie do podzielenia decyzji procesowych podjętych przez Sąd I instancji, ale przywołał również własną, racjonalną argumentację, wykazującą niezasadność twierdzeń obrony.

Zasadniczą kwestią w niniejszej sprawie jest brak jakiejkolwiek dokumentacji wskazującej na występowanie u I. V. zaburzeń czynności psychicznych przed datą 15 lipca 2019r., a zatem przez dniem zdarzenia. Podnosząc, że u skazanego występowały zaburzenia psychiczne przed tym dniem, obrona powołała się na kartę pacjenta datowaną na dzień 13 października 2020r. Z karty tej jednoznacznie jednak wynika, że problemy skazanego w marcu 2019r. nie stanowiły konsekwencji przebytego przed laty wypadku, ani nie były problemami natury ogólnej, ale spowodowane były spożyciem przez niego alkoholu, a do tego miały charakter nieprzewlekły (k. 151).

W oparciu o zgromadzone dane medyczne Sąd Odwoławczy uznał zatem, że brak było dowodów, które w skuteczny sposób poddawałyby w wątpliwość stan psychiczny skazanego w chwili czynu i tym samym podzielił zapatrywania Sądu Rejonowego. Sąd ten wskazał także słusznie, że wobec wyjazdu skazanego za granicę i braku woli powrotu do Polski, wnioski obrony sformułowane w treści apelacji, tj. przeprowadzenia dowodu z opinii o stanie zdrowia psychicznego I. V., nie są wykonalne. Zauważenia wymaga, że na etapie postępowania odwoławczego nie sformułowano wniosku o przeprowadzenie takiego badania na terytorium

Republiki Włoskiej w trybie art. 589w § 1 k.p.k. – uczyniono to dopiero w postępowaniu kasacyjnym.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, nie tracąc z pola widzenia formalnych wad postawionych zarzutów, należy uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, tym bardziej zaś o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.